താക്കോൽദ്വാരത്തിലെ റോസപ്പൂവ്: ഒരു നിശബ്ദ പ്രണയം

Prof(Dr) K.B.Pavithran

പോസ്റ്റ് ഗ്രാജ്വേഷൻ കഴിഞ്ഞ് ഉടൻ തന്നെ കാർത്തിക് ഒരപൂർവ്വ വസ്തുവിനെപ്പോലെ സ്വയം സന്തോഷിച്ചു. ഒരു പ്രശസ്ത വനിതാ കോളേജിന്റെ തിരക്കുപിടിച്ച, പവിത്രമായ കാമ്പസായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുതിയ ലോകം—ഏഴ് വർഷം പഠിച്ച ആൺകുട്ടികൾ മാത്രമുള്ള സ്ഥാപനത്തിൽ നിന്നുള്ള ഒരു പൂർണ്ണമായ മാറ്റം. ഒരു താത്കാലിക ലക്ചറർ ജോലി അദ്ദേഹത്തിന് ലഭിച്ചത് വലിയ പ്രൊഫഷണൽ വിജയമായിരുന്നു, എന്നിട്ടും ക്ലാസ് മുറിയിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന് വല്ലാത്തൊരു സാമൂഹിക അമ്പരപ്പ് തോന്നി. രണ്ടായിരത്തി അഞ്ഞൂറ് യുവതികളുടെ കണ്ണുകൾക്ക് മുന്നിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയം വേഗത്തിൽ മിടിച്ചു.

ആദ്യ ദിവസങ്ങൾ വിയർത്ത കൈപ്പത്തികളുടെയും സദാ വേഗത്തിൽ മിടിക്കുന്ന ഹൃദയത്തിന്റെയും ഒരു മങ്ങിയ ചിത്രമായിരുന്നു. എന്നിട്ടും, ക്ലാസ്സെടുക്കാൻ ആവശ്യമായ ആഴത്തിലുള്ള തയ്യാറെടുപ്പുകൾ അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു താങ്ങായി മാറി. സൗകര്യപ്രദമായതുകൊണ്ടല്ല, മറിച്ച് അദ്ദേഹം തന്റെ വിഷയത്തിൽ പൂർണ്ണമായി തയ്യാറായതുകൊണ്ടാണ് അനായാസം പഠിപ്പിച്ചത്. പതിയെ, ഓരോ ക്ലാസ് കഴിയുന്തോറും, ആ ആത്മവിശ്വാസം ഉത്കണ്ഠയ്ക്ക് പകരം ഒരടുപ്പത്തിന്റെ മൃദുലമായ വെളിച്ചം നൽകിത്തുടങ്ങി. പ്രധാന ഇടനാഴികളിൽ നിന്ന് മാറ്റി സ്ഥാപിച്ചിരുന്ന, ചെറിയ, ശാന്തമായ പുരുഷ സ്റ്റാഫ് റൂം അവരുടെ അഭയകേന്ദ്രമായിരുന്നു. തിളക്കമുള്ളതും കൗതുകം നിറഞ്ഞതുമായ കണ്ണുകളുടെ കടലിന് മുന്നിൽ തന്റെ അടുത്ത പ്രതിരോധത്തിനായി കാർത്തിക് അവിടേക്ക് പിൻവാങ്ങും.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദിനചര്യ അവസാനിച്ചിരുന്നത് കോളേജ് പോർട്ടിക്കോയിലായിരുന്നു, അവിടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബൈക്ക് കാവൽക്കാരനെപ്പോലെ നിന്നിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഹെൽമെറ്റിനായി കൈ നീട്ടിയപ്പോൾ, പതിവില്ലാത്ത മൃദലമായ എന്തോ ഒന്നിൽ വിരലുകൾ തട്ടി. താക്കോൽ ദ്വാരത്തിൽ അതിവിദഗ്ദ്ധമായി തിരുകി വെച്ചിരുന്ന, ഇതളുകൾ കടും ചുവപ്പ് നിറമുള്ള, ഒറ്റ റോസാപ്പൂവ്.

ഒരു ചുവപ്പ് നിറം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഴുത്തിലൂടെ കയറി, ആ രഹസ്യ സമ്മാനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ മധുരമുള്ള ഒരാഘാതം ഏൽപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം മുകളിലേക്ക് നോക്കി. ലൈബ്രറി പ്രവേശന കവാടത്തിനടുത്ത് നിന്ന ഒരു കൂട്ടം പെൺകുട്ടികൾ ചിരിയടക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും പരാജയപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം റോസാപ്പൂവ് എടുത്തുമാറ്റി, ബൈക്ക് സ്റ്റാർട്ട് ചെയ്ത് ഓടിച്ചുപോയി, ആ നിമിഷത്തിന്റെ അപ്രതീക്ഷിതവും ശാന്തവുമായ ആവേശം നെഞ്ചിൽ ആശയക്കുഴപ്പമുണ്ടാക്കുന്ന ഒരന്തരീക്ഷമായി. താൻ ശ്രദ്ധിച്ചില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം നടിച്ചു, പക്ഷേ ആ വൈകുന്നേരം ആ പ്രണയത്തിന്റെ പ്രതീകം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബുക്ക്ഷെൽഫിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചു.ഈ പ്രകടനങ്ങൾ പിന്നീട് ഒരു ശാന്തമായ, ആവർത്തിച്ചുള്ള ചരടായി മാറി.

കുറച്ച് ദിവസങ്ങൾക്ക് ശേഷം, മറ്റൊരു ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിലെ ഒരു പെൺകുട്ടി, തിളക്കമുള്ളതും ഉറച്ചതുമായ കണ്ണുകളോടെ, തീവ്രമായ എന്തോ ഒന്ന് ഒളിപ്പിച്ചുവെച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വഴിയിൽ ഇടനാഴിയിൽ വെച്ച് കണ്ടു. "ഗുഡ് മോണിംഗ് സർ," വ്യക്തമായ മണിനാദം പോലെ അവളുടെ ശബ്ദം അഭിവാദ്യം ചെയ്തു."ഗുഡ് മോർണിംഗ്," അദ്ദേഹം പ്രതികരിച്ചു, അവളുടെ കണ്ണുകളിലെ തീവ്രമായ അടുപ്പം ശ്രദ്ധിക്കാതിരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു.

അതിനുശേഷം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വഴിയിൽ വരികയും, ആ ഊർജ്ജസ്വലമായ, സന്തോഷകരമായ അഭിവാദ്യം അർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് അവളുടെ പതിവായി മാറി. അതൊരു ശാന്തമായ പ്രേമാഭ്യർത്ഥനയാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് അറിയാമായിരുന്നു, ആ നൃത്തത്തിൽ പങ്കാളിയാകില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം ഉറപ്പിച്ചു. മാന്യമായി, എന്നാൽ അകലം പാലിച്ച് അദ്ദേഹം പ്രതികരിച്ചു, ഒരു ലക്ചററും ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയും തമ്മിലുള്ള അദൃശ്യവും പ്രധാനപ്പെട്ടതുമായ ഒരതിർവരമ്പ്, തന്റെ ജോലിയുടെ സുരക്ഷിതത്വത്തിനായി, ഹൃദയ വേദനയോടെ നിലനിർത്തി.

ഒരു ഉച്ചതിരിഞ്ഞ്, അദ്ദേഹം ബൈക്കിൽ ഇരിക്കുന്ന അവളെ കണ്ടു. അവൾ പെട്ടെന്ന് ചാടിയെഴുന്നേറ്റു, പരിഭ്രമിച്ചു, അവളുടെ കവിളുകൾ പോർട്ടിക്കോയിലെ റോസാപ്പൂവിനേക്കാൾ ചുവന്നു. ആ ആഴമായ, നിഷ്കളങ്കമായ അടുപ്പം അദ്ദേഹത്തെ കുറ്റബോധത്തിലാക്കി. അദ്ദേഹം ചിരിക്കുകയോ മുഖം

ചുളിക്കുകയോ ചെയ്യാതെ ബൈക്കിൽ കയറി പോയി. ഒന്നിനെയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് ധൈര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. തന്റെ കരിയറിനും, അവൾക്കും വേണ്ടി അദ്ദേഹം ആ അകലം പാലിച്ചു.

ആ അതിർവരമ്പ് ഒടുവിൽ, മനഃപൂർവ്വം ലംഘിക്കപ്പെട്ടു. പുരുഷ സ്റ്റാഫ് റൂം ഒഴിഞ്ഞുകിടക്കുകയായിരുന്നു–അപൂർവ്വമായ ഒരവസ്ഥ. കാർത്തിക് പേപ്പറുകൾ ഗ്രേഡ് ചെയ്യുന്നതിൽ മുഴുകിയിരിക്കുമ്പോൾ, ആ നിഴൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മേശപ്പുറത്ത് വീണു.

പകുതി അടച്ച വാതിലിനകത്ത് അവൾ നിൽക്കുന്നത് അദ്ദേഹം കണ്ടു. അവൾ ശാന്തമായി, വിറയ്ക്കുന്നതുപോലെ നിന്നു, എന്നിട്ടും അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ സ്ഥിരമായ, ധീരമായ ഒരഭിലാഷം, ഒരു പ്രണയാഭ്യർത്ഥന ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ ഒരൊറ്റ, അനുചിതമായ നിമിഷത്തിൽ നിന്ന് ഉണ്ടാകാവുന്ന അപവാദത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അപകടം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ പെട്ടെന്ന് മിന്നിമറഞ്ഞു.

"എന്താ?" അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു, ശബ്ദം താഴ്ത്തി ശ്രദ്ധയോടെ "എങ്ങനെയാണ് ഞാൻ കുട്ടിയെ സഹായിക്കേണ്ടത്?"

“എന്താ കുട്ടീടെ പേര്?”

“ഗീത, ബിഎസ്സി Physics second year “ പെട്ടെന്നായി ഉത്തരം.

അവളുടെ അടുത്ത വാക്കുകൾ അദ്ദേഹത്തെ ഒരു ആഘാതം പോലെ പിടിച്ചുലച്ചു.

"വീട്ടിലെ സാറിന്റെ പേര് ഉണ്ണി എന്നാണോ?"

അദ്ദേഹം ശരിക്കും അമ്പരന്നു. "ഉണ്ണി!" കുട്ടിക്കാലത്തെ വിളിപ്പേര്, കുടുംബത്തിനും അടുത്ത സുഹൃത്തുക്കൾക്കും മാത്രം അറിയാവുന്നത്. അവൾ ഇത്രയും ദൂരം പോയിരിക്കുന്നു! "കുട്ടിയോടിത് ആരാണ് പറഞ്ഞത്?"

"സാറിന്റെ ഒരു ബന്ധു എന്റെ ക്ലാസ്മേറ്റാണ്," അവൾ ഏറ്റുപറഞ്ഞു, അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ ലജ്ജാപരമായ ഒരു വിജയം, തന്നെ അംഗീകരിച്ചു കിട്ടിയതിന്റെ സന്തോഷം.

അവൾ ആ ചോദ്യങ്ങളെ മറികടന്നു, ആഴ്ചകളായിട്ടുള്ള അവളുടെ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഹൃദയഭാഗത്തേക്ക് കടന്നു. "എന്റെ

അഭിവാദ്യങ്ങളോട് പ്രതികരിക്കാൻ സാറിന് താൽപര്യമില്ലേ? ഈ അകലം സാറിന് സന്തോഷം തരുന്നുണ്ടോ?"

തന്റെ ഇരുപത്തിമൂന്ന് വയസ്സിന്റെയും ഉത്തരവാദിത്തത്തിന്റെയും വലിയ ഭാരം അദ്ദേഹം അനുഭവിച്ചു. അദ്ദേഹം കർശനമായ, പക്ഷം ചേരാത്ത മറുപടി നൽകുകയും, ഹൃദയം കല്ലാക്കി സൗമ്യമായ തിടുക്കത്തോടെ അവളെ റൂമിൽ നിന്ന് ശാന്തമായി പറഞ്ഞയക്കുകയും ചെയ്തു.

ഹൃദയത്തിൽ ഒതുക്കിയ നിശ്ശബ്ദതയിൽ അവൾ അവളുടെ ശ്രദ്ധ ആകർഷിക്കാനുള്ള ശാന്തമായ പ്രചാരണം തുടർന്നു, അദ്ദേഹം കഠിനമായ, മാന്യമായ നിശ്ശബ്ദതയുടെ നയം തുടർന്നു. വെള്ളത്തിനടിയിൽ ശ്വാസം അടക്കിപ്പിടിച്ച ഒരു മനുഷ്യനെപ്പോലെ അദ്ദേഹത്തിന് തോന്നി, ഏതൊരു ചലനവും—ഏതെങ്കിലും ഒരു അംഗീകാര സൂചനയും—താൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ബന്ധത്തിന് വിഘാതമാകും എന്ന് ഭയപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം അവളെ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു; അവളുടെ ആത്മാർത്ഥമായ പ്രകടനങ്ങൾ, സ്നേഹത്താൽ ഒരു അതിർവരമ്പിൽ നിർത്തിയതിന്റെ സന്തോഷകരവും, ആവേശം നിറഞ്ഞതുമായ അനുഭവം അദ്ദേഹം തീർച്ചയായും അനുഭവിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ, തന്റെ കരിയറിനായി അദ്ദേഹം കെട്ടിപ്പൊക്കിയ മതിലുകൾ തകർക്കാൻ കഴിയാത്തത്ര ഉയരമുള്ളതായിരുന്നു, ആ മതിലുകൾ തകർത്താൽ അവളുടെ ഭാവിയും തകരുമോ എന്ന ഭയം അദ്ദേഹത്തെ വേട്ടയാടി.

സെമസ്റ്റർ അവസാനിക്കുന്നത് വരെ ആ നിശ്ശബ്ദത തുടർന്നു.

പിന്നെ വേനലവധി വന്നു. അവധി തുടങ്ങി കുറച്ച് ആഴ്ചകൾക്ക് ശേഷം, വൃത്തിയുള്ള, കട്ടിയുള്ള ഒരു കവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീട്ടുവിലാസത്തിൽ എത്തി. അകത്ത്, മനോഹരമായ, കൈയ്യെഴുതിയ ഒരു ഗ്രീറ്റിംഗ് കാർഡ് ഉണ്ടായിരുന്നു, അതിൽ സന്തോഷകരമായ അവധിക്കാലത്തിനായുള്ള മാന്യമായ, പൊതുവായ ആശംസകൾ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ, പക്ഷേ പറയാത്ത സന്ദേശം ഒരു പ്രണയലേഖനത്തിന്റെ ഹൃദയമിടിപ്പായിരുന്നു.

അദ്ദേഹം അത് അടുത്ത സുഹൃത്തിനെ കാണിച്ചു, അയാൾ അദ്ദേഹത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. "അവൾ നല്ല കുട്ടിയാണ്, കാർത്തിക്. ആളുകളെ സന്തോഷിപ്പിക്കാൻ ഒരു കാർഡ് തിരികെ അയക്കൂ."

പക്ഷേ കാർത്തിക്കിന് കഴിഞ്ഞില്ല. ആ ശൂന്യമായ കാർഡിലേക്ക് അദ്ദേഹം തുറിച്ചുനോക്കി. മറുപടി അയക്കുക എന്നാൽ തന്റെ നിശ്ശബ്ദത ലംഘിക്കുക, റോസാപ്പൂവിനെയും, അഭിവാദ്യങ്ങളെയും, സ്റ്റാഫ് റൂമിലെ കണ്ടുമുട്ടലിനെയും–തന്റെ ഉള്ളിൽ മാത്രം ഒതുക്കിത്തുടങ്ങിയ നിശ്ശബ്ദ പ്രണയത്തെ അംഗീകരിക്കുക എന്നായിരുന്നു. അദ്ദേഹം കാർഡ് പൊതിഞ്ഞ് വെച്ചു, തന്റെ അന്തസ്സും, ഒരുപക്ഷേ, ആ ഹ്രസ്വമായ, തീവ്രമായ ബന്ധത്തിന്റെ പരിശുദ്ധിയും സംരക്ഷിച്ചു.

കോളേജ് തുറക്കുന്നതിന് തൊട്ടുമുമ്പ്, ഒരു അപ്രതീക്ഷിത, സുവർണ്ണാവസരം വന്നുചേർന്നു: ഒരു കേന്ദ്ര സർക്കാർ സ്ഥാപനത്തിൽ സ്ഥിരവും സുരക്ഷിതവുമായ ജോലി. അദ്ദേഹം വലിയ വിഷമത്തോടെ രാജി സമർപ്പിച്ചു. വനിതാ കോളേജിലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഔദ്യോഗിക ജീവിതം അങ്ങിനെ അവസാനിച്ചു.

ഒരു യാത്രയയപ്പും കൂടാതെ കോളേജ് വിട്ടു. താൻ ഒടുവിൽ അംഗീകരിച്ച പ്രണയത്തോട് നീതി പുലർത്താൻ അദ്ദേഹം ഒരുങ്ങുകയായിരുന്നു, പക്ഷേ കാലം അതിന് അനുവദിച്ചില്ല. ഡൽഹിയിൽ ആയിരുന്നു പുതിയ ജോലി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുഹൃത്ത്, മറുപടി അയക്കാൻ പ്രേരിപ്പിച്ച പ്രകാശ് , പട്ടണത്തിൽ വെച്ചുണ്ടായ ആകസ്മികമായ കണ്ടുമുട്ടലിലൂടെ കാർത്തിക് തന്നെ പരിചയപ്പെടുത്തിയ ഗീതയെ കാണാൻ തുടങ്ങി. അവർ സംസാരിച്ചു, അടുപ്പം സ്ഥാപിച്ചു.

ഗീതയെന്ന ആ പെൺകുട്ടിയെ കാർത്തിക് പിന്നീട് കണ്ടിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓർമ്മയിൽ അവൾ ഒരു മധുരമുള്ള, സ്വപ്നം പോലെ നിലനിന്നു: താക്കോൽ ദ്വാരത്തിൽ ഒരു റോസാപ്പൂവ് വെച്ച് ഒരു ചെറുപ്പക്കാരന്റെ രഹസ്യ പേര് ചോദിച്ച ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ ശാന്തമായ ധൈര്യം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്നേഹം നിശ്ശബ്ദമായി തുടർന്നു. ഒരു ജീവിതത്തിന്റെ മനോഹരമായ, സ്പർശിക്കാത്ത, കൈയ്യിൽ ഒരു പൂവുമായി യാത്ര തിരിച്ച മനുഷ്യന് മാത്രം എന്നെന്നേക്കുമായി അറിയാവുന്ന ഒരു നിഗൂഢ പ്രണയം.